

Мертвий розплющив очі.

Він лежав навznak на ліжку. Кімната була біла, залита денним світлом. На стіні просто перед ним висів дерев'яний хрест. Чоловік придивився до своїх рук, що лежали вздовж тіла на чистому простирадлі.

Здавалося, вони належать не йому, а комусь іншому. Він підвів одну — праву — і підніс до очей, щоб краще її роздивитися. Відтак торкнувся бинтів на своїй голові. Він усвідомив, що поранений, але не відчував болю. Тоді повернувся й поглянув у вікно. Побачив нечітке відображення свого обличчя на склі. Цієї миті його охопив страх. Він поставив собі запитання, яке його засмутило. Навіть гірше — він усвідомив, що не в змозі дати на нього відповідь.

«Хто я?»

П'ять днів тому

0:03

Зважаючи на адресу, це було за містом. Через мерзенну погоду й кепську роботу GPS, який зовсім не допомагав знайти шлях, вони дісталися цієї віддаленої місцини за півгодини. Якби на початку під'їзної дороги не висів маленький ліхтар, можна було б подумати, що тут ніхто не живе.

Швидка поволі просувалася через занедбаний сад. У світлі блискавки з мороку виринали вкриті мохом статуї

німф і понівечених венер із пошкодженими руками. Фігури, застигли у вишуканих позах, наче вітали їх безтямними посмішками. Ніби танцювали на місці.

Стара вілла здавалася безпечним притулком посеред бурі. Усередині не світилося, проте двері були прочинені. Будинок чекав на них.

Їх було троє. Моніка, молода лікарка-інтерн, яка тієї ночі чергувала у відділенні швидкої допомоги. Тоні, фельдшер із великим досвідом у надзвичайних ситуаціях. І водій, який залишився в машині, поки Моніка й Тоні попри бурю рушили до будинку. Перш ніж зайти до середини, вони голосно попередили імовірних мешканців про своє прибуття.

Ніхто не відповів. Тож вони ввійшли.

Повітря в приміщенні було застоєне, у темному помаранчевому світлі від ламп можна було розгледіти довгий коридор із темними стінами. Праворуч були сходи, що вели на другий поверх.

У найдальшій кімнаті хтось лежав.

Вони поквапилися туди, щоб допомогти, й опинилися в кімнаті з меблями, накритими білими чохлами. Не накрите було тільки понівечене крісло посередині, навпроти старого телевізора. Власне, усе в цьому приміщенні тхнуло старизною.

Моніка зупинилася біля чоловіка, що лежав на підлозі. Він важко дихав. Дівчина поклікала Тоні, який ніс реанімаційний комплект.

— Ціаноз, — констатувала Моніка.

Тоні впевнився, що дихальні шляхи чоловіка вільні, тоді приклав до його рота мішок Амбу¹, а Моніка посвітила в його очі ліхтариком.

¹ Пристрій для штучної вентиляції легенів. (Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.)

Непритомному було щонайбільше п'ятдесят років. У смугастій піжамі, шкіряних домашніх капцях і халаті, з кількаденною щетиною й тонким скуйовдженим волоссям, він мав занедбаний вигляд.

В одній руці чоловік стискав мобільний, із якого зателефонував до швидкої, поскаржившись на сильний біль у грудях.

Найближчою була клініка Джемеллі. Виклику присвоїли червоний код — це означало, що справа потребує невідкладної допомоги, — і черговий лікар зв'язався з екіпажем найближчої швидкої.

Ось чому Моніка тут.

Вона побачила перевернутий стіл, а поряд розбиту чашку, розлите молоко й крихти печива — усе змішане із сечею. Мабуть, чоловікові стало зле під час перегляду телепередачі й він напудив у штани. «Класичний випадок», — подумала Моніка. У людини середнього віку серцевий напад, і зазвичай, якщо ніхто не покличе допомогу, труп знаходять уже тоді, коли сусіди відчують сморід. Але на цій віддаленій віллі все могло бути інакше. Якщо він не мав близьких родичів, то минули б роки, перш ніж хтось помітив би, що з чоловіком щось сталося. Хай там як, Моніка була переконана, що ситуація типова, тому їй було його шкода. Принаймні аж поки вони не розстебнули піжаму, щоб зробити масаж серця. На грудях у чоловіка були витатуювані два слова.

«Убий мене».

Лікар і фельдшер вдали, що не помітили цього. Їхнім завданням було врятувати життя. Але від цього моменту їхні рухи стали напружені.

— Насиченість знижується, — сказав Тоні, перевіривши рівень кисню на приладі.

Повітря не доходило до чоловікових легень.

— Треба інтубувати трахею, бо він помре. — І Моніка дістала із сумки ларингоскоп, умостившись над головою пацієнта.

Коли вона нахилилась, фельдшер зміг краще роздивитися приміщення. Аж тут дівчина помітила в його очах спалах, збентеження, і причини на те не зрозуміла. Тоні був професіоналом і бачив різні ситуації, та все-таки щось його налякало. Щось позаду Моніки.

Усі в лікарні знали історію молодої лікарки та її сестри. Ніхто з нею про це не розмовляв, але вона бачила співчуття та тривогу на обличчях колег, коли вони дивилися на неї й запитували себе, як можна жити з таким тягарем.

Зараз схожий вираз з'явився на обличчі фельдшера, але водночас в його очах можна було прочитати жах. Моніка обернулася й побачила те саме, що й Тоні.

У кутку кімнати лежав роликівий ковзан, наче вісник пекла.

Він червоний, з позолоченими пряжками. Такий самий, як той другий, його близнюк, з іншого будинку, з іншого життя. Моніка вважала ці роликові ковзани трохи кітчевими, а Тереза казала, що вони чудові. Сестри теж були близнючки — Моніці навіть здалося, що вона побачила себе, коли труп Терези знайшли на галявині біля річки холодного грудневого ранку.

Сестрі був лише двадцять один рік, і хтось перерізав їй горло.

Кажуть, один близнюк відчуває, що відбувається з другим, навіть на великій відстані. Але Моніка не повірила в те, що сталося. Вона не відчула страху чи небезпеки, коли Тереза зникла в неділю по обіді, повертаючись після катання на роликах із подругами. Її тіло знайшли через місяць. На Терезі був той самий одяг, у якому вона була під час викрадення. І червоний ролик, який здавався гротескним протезом на нозі мерця.

Моніка зберігала цей ролик уже шість років, запитуючи себе, що сталося з його парою й чи знайде вона її. Скільки разів дівчина уявляла собі обличчя людини, яка викрала Терезу... Скільки разів шукала це обличчя серед незнайомців на вулиці... Із часом це перетворилося на одержимість.

Можливо, зараз вона знайшла відповідь.

Дівчина дивилася на чоловіка, який лежав на підлозі. На його розпухлі долоні з попеченою шкірою, на волосся, що виднілося з носа, на пляму сечі на холоші. Він не був схожий на чудовисько, яким вона його завжди уявляла. Пересічний чоловік. Звичайна людська істота, до того ж зі слабким серцем.

Її роздуми урвав голос Тоні:

— Знаю, про що ти думаєш. Можемо припинити, якщо хочеш. І чекати неминучого. Вистачить єдиного твого слова. Ніхто про це не дізнається.

Можливо, Тоні запропонував це, тому що помітив вагання Моніки, коли її тремтлива рука прикладала ларингоскоп до губ чоловіка, що ледь дихав. Вона знову подивилася на його грудну клітку.

«Убий мене».

Можливо, то було останнє, що бачили очі сестри, коли він по-звірячому вбив її. Жодного слова втіхи, що на неї заслуговує кожна людська істота, яка завчасно йде з життя. Убивця насміхався над своєю жертвою. І цим утішався. Можливо, Тереза благала про смерть, жадала, щоб це скоріше скінчилося. Розлютившись, Моніка стиснула ларингоскоп у руці так, що її пальці побіліли.

«Убий мене».

Негідник витатуював ці слова на своїх грудях, однак, коли самому стало зле, зателефонував і попросив про допомогу. Він теж боявся смерті.

Моніка замислилася. Ті, хто знав Терезу, бачили в Моніці її відбиток, постать із музею воскових фігур, жалюгідну